Temps Ordinari - Vint-i-novè diumenge

Per Administrador el dg., 18/10/2015 - 09:00

Is 53,10-11
He 4,14-16
Mc 10,35-45

1.Una soledat que fa mal al corL'evangeli que acabem de proclamar ens demana una predisposició per poder endinsar-nos en el nucli més íntim de la persona de Jesús. És la composició de lloc que sant Ignasi recomanava tant als qui feien pregària: adonar-se de la realitat que Jesús vivia en aquells moments. I el que Jesús respira és **una soledat al cor que fa mal.** Va de camí cap a Jerusalem, on l'hi espera el darrer tràngol. I en aquella anada a la ciutat, passen moltes coses entre ell i els seus deixebles. L'última és aquest ciri trencat amb què els anomenats "fills del tro", Jaume i Joan, li etziben a Jesús: ser els dos deixebles més influents, més poderosos, **les dues "carteres ministerials"** més envejables en el nou Regne, que sembla que Jesús està a punt d'inaugurar. No han entès res de res. Caldrà la força de la Resurrecció i de la Pentecosta perquè canviïn d'opinió i d'actituds. Però, mentrestant, **Jesús se sent sol**, a anys lluny d'aquella mentalitat mundana i petita de dos dels primers deixebles que van estar amb ell des de l' inici. Coses de la rebequeria i petitesa humanes.

2. Una primera "lliçó" d'alta política
És la resposta de Jesús als dotze, i més enllà dels temps i les circumstàncies, també és un criteri per a tots els poderosos de la terra. Una lliçó que, com una pancarta, hauria de presidir les grandioses sales de reunions dels alts tribunals de la política, allà on es cou el destí humà dels pobles. Sense oblidar-nos de col·locar-la també en la paret d'una d'aquelles sales esplendoroses del Vaticà***: "Jo no he vingut a ser servit sinó a servir, i a donar la meva vida per als altres, i no a disposar de la vida dels altres com si en fos l'amo***." Sentència que faria somriure despectivament als que creuen que així no es poden portar les regnes de la política, del mercat i del. Mentrestant, anem patint la dolorosa experiència de com no s'ha de portar aquella política, fonamentada en el poder, la prepotència i la desconfiança entre tots els pobles. Una experiència que, tal com l'estem veient dia rere dia, només fa que engruixir el nombre de les víctimes, dels espoliats dels seus drets, dels pobres i empobrits...

3. Una segona lliçó "de magnanimitat pastoral"
I aquesta lliçó ja toca de més a la vora l'Església com institució. Tot i que cada vegada en som més conscients de la necessitat d'oferir un rostre més humà, més sensible a les necessitats de les persones, encara **arrosseguem "tics" de poder**, de domini de les consciències, de dignitats eclesiàstiques, de reverendíssims càrrecs pastorals. Sovint fa la impressió que bisbes i cardenals no s'han llegit aquesta pàgina de Marc, quan encara llegim títols i càrrecs plens de superlatius... I, per damunt de tot, encara estem lluny d'aquella senzillesa i naturalitat que hauria de presidir les relacions entre germans i germanes. Aquella frase de sant Agustí: ***"Per a vosaltres sóc bisbe, amb vosaltres sóc cristià"*** no és un joc de paraules. És una manera d'exercir la condició igualitària de totes les persones que integren les comunitats cristianes, una forma connatural de convivència.

"La força i el poder", que té el **rostre misericordiós** de l'Església, és el millor testimoni que podem donar al món, és el signe que alguna cosa està canviant en el seu interior. L'Església **només té raó històrica d'existir** si és signe de la presència del Regne de Déu, de l'estil de Jesús, fonamentat en el respecte a tothom, a les circumstàncies dels homes i dones del nostre món, als seus problemes. Una església que no viu per servir, no serveix per viure. I una de les grans ocasions per viure des del servei és la comprensió que ha de manifestar en el actual Sínode de La Família...

ETIQUETES
ESGLÉSIA PODER SERVIR POLÍTICA